

Четатъ го тѣ тогасъ
и смѣятъ се съсъ гласъ:

„Късметъ добъръ за вази:
тукъ-тамъ ще има бѣгъ,
гладъ малко ще ви гази,
но на добро е пакъ.
Тукъ-тамъ ще ви посмачкатъ
по нѣкое ребро —
за смѣхъ, а не за плачка —
и всичко за добро!“

Тамъ, на срещний тротоаръ
е излѣзла на пазаръ
стрина Куна
отъ Разбуна.

Съсъ прасенце въвъ ржце,
викна тя отъ все сърдце
къмто Малча и Крачуна:

— Хей, продавамъ живъ кебапъ,
да го ручате безъ хлѣбъ!

А прасето: — Кви, кви,
Малчо, я ме улови!

— Колко лева? — Педесе,
ама вижъ какво прасе:

крехко, сладко, меко, гладко,
кожичката му безъ косъмъ!

— Давамъ само дваисеть-осемь!

Но докато Крачунъ съсъ мжка
взе да прави пазарлъка,
Малчо улови прасето
и го вмъкна въвъ торбето,
хукна, думица не рече
и Крачуна правъ повлѣче.

А прасето: — Кви, кви,
Малчо, съ зеле ме сготви!

Пустия му папагалъ,
май че всичко бѣ позналъ;
ето какъ
скоро пакъ
двама търтиха на бѣгъ.

А въвъ тоя страшенъ мигъ,
„Дръжте ги!“ — зачу се викъ
и срѣдъ прахъ,
шумъ и смѣхъ,
хукнаха деца по тѣхъ.

Ето и единъ стражаръ
скача подиръ тѣхъ съсъ жаръ,
тича пръвъ
и съсъ стръвъ,
а мустака му — на кръвъ ...

Но стражарътъ бай Кото
неочаквано спре не далече
и се цапна въ челото:
— Бре! Въвъ чужди участъкъ съмъ влѣзълъ!
си рече. —
Да се връщамъ! Било що било то! —
и назадъ се завтече ...

Д. Подвързачовъ